Μεγαλώσαμε τα παιδιά μας σαν πρίγκιπες, που στα δύσκολα δραπετεύουν (Ιουλία Βελισσαράτου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 20 Απριλίου, 2013

«Η Κουρούνα με το νου της εμαγείρευε το φάβα»…Από όλες τις παροιμίες που μου έχει πει η γιαγιά μου αυτή νομίζω ότι ταιριάζει απόλυτα στην εποχή που ζούμε. Με τους πολλούς «επαναστάτες» χωρίς την επανάσταση. Γιατί πιο εύκολο είναι απλώς να ρίχνουμε το ανάθεμα, να ψέγουμε αυτούς που μας έφεραν σε αυτήν την κατάσταση, να κάνουμε την επανάσταση της πολυθρόνας χωρίς καμία ενδοσκόπηση και αυτογνωσία. Για να τα πάρουμε όμως από την αρχή. Πώς φτάσαμε ως εδώ;

Μια φορά και έναν καιρό η τιμή, το ήθος, η αξιοπρέπεια, η υπερηφάνεια εξαφανίστηκαν. Τι έγιναν όλες αυτές οι αξίες στις οποίες γαλουχήθηκαν στρατιές ελληνικών γενεών μέσα από τη θρησκεία , την οικογένεια ή το σχολείο; Και πού χάθηκε το νήμα; Γιατί δεν μπορώ να διανοηθώ ότι ο απατεώνας ή ο φοροφυγάς έμαθε από τους γονείς του πώς να κλέβει ή πώς να εξαπατά τον διπλανό του για να αποκτήσει εύκολο χρήμα… Ή μήπως από εκεί το έμαθε ;

Η γενιά που ακολούθησε τη Μεταπολίτευση ήταν αρκετά στερημένη. Διψούσε πρωταρχικά για Ελευθερία και Δημοκρατία, ώστε όταν αυτές οι αξίες συνοδεύτηκαν και από υλικά αγαθά , η δίψα έγινε μανία για το χρήμα…

Και ως ένα βαθμό είναι φυσικό, αν αναλογιστεί κανείς ότι μόλις μια γενιά πριν από τη δικτατορία, με το ζόρι έμπαινε φαγητό στο σπίτι. Με τις πρώτες οικονομίες ο Έλληνας επένδυσε στη γη, έχτισε σπίτι , αγόρασε εξοχικό και αυτοκίνητο.

Η είσοδος στην τότε ευρωπαϊκή οικονομική κοινότητα του έδωσε τη

δυνατότητα να γυρίσει τον κόσμο και να αξιοποιήσει όλες τις δυνατότητες της προηγμένης Τεχνολογίας. Ο αγρότης και τα παιδιά του παράτησαν την ύπαιθρο και ονειρεύτηκαν τη μεγάλη ζωή στην πόλη. Ήρθαν και τα ευρωπαϊκά κονδύλια και το όνειρο έγινε πραγματικότητα με τη σιωπηλή ανοχή πολιτών και πολιτικών.

Γιατί, μαζί μπορεί να μην τα φάγαμε αλλά μαζί τα ζήσαμε, τα βλέπαμε και τα ανεχόμαστε. Επειδή και η αδιαφορία και ο ωχαδερφισμός εμπεριέχουν την ίδια δόση συνενοχής. Κοινό μυστικό ήταν στις συζητήσεις μας ότι είμαστε πλούσιοι πολίτες που ζούμε σε μία φτωχή χώρα. Μία χώρα που ως καλοί πατριώτες την αρμέγαμε χωρίς να της προσφέρουμε τίποτα..

Και ας μην κάνουμε πως μάθαμε τη λέξη λιτότητα τα τελευταία δύο χρόνια της κρίσης. Τη θυμάμαι από τότε που πήγαινα δημοτικό. Όλοι οι πολιτικοί την χρησιμοποιούσαν για να δώσουν έμφαση στον κούφιο ξύλινο λόγο τους, να δώσουν υποσχέσεις ότι θα την εφαρμόσουν αλλά χωρίς αντίκρισμα. Όλοι γνώριζαν ότι υπάρχει πρόβλημα, κανείς δεν ήθελε να το αγγίζει. Και τώρα που έσκασε, ο ένας επιρρίπτει την ευθύνη στον άλλον.

Και το πιο θλιβερό είναι ότι η γενιά της δεκαετίας του ‘90 και μετά είναι η πιο έξυπνη και η πιο μορφωμένη των τελευταίων χρόνων, όπως είπε – μεταξύ άλλων – και ο πρόεδρος του Ευρωκοινοβουλίου Μάρτιν Σούλτς: «Η Ελλάδα, η Ισπανία και η Ιταλία έχουν τις καλύτερα ίσως μορφωμένες γενιές» στην ιστορία τους. Και τώρα που είναι έτοιμοι να δουλέψουν, η κοινωνία λέει «δεν υπάρχει χώρος για εσάς». Δημιουργούμε μια χαμένη γενιά.»

Από την generation X της προηγμένης Τεχνολογίας, των smart phones, των ταμπλετών και των γιάπηδων περάσαμε με ιλιγγιώδη ταχύτητα στην generation Lost.

Είναι αλήθεια ότι ο Έλληνας εκτός από τα μπετά επένδυσε και στη μόρφωση των παιδιών του. Πανεπιστήμια, ξένες γλώσσες, μεταπτυχιακά. Τα προσόντα των νέων Ελλήνων δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα από αυτά των ξένων. Μόνο που τώρα είναι υπερβολικά και άχρηστα. Και τα κίνητρα των γονιών δεν ήταν και τόσο αγνά.

Πέρα από την ανταγωνιστική φύση του Έλληνα που θέλει πάντα ό,τι έχει ο διπλανός του ή το παιδί του να γίνει καλύτερο από του γείτονα, η επιμονή για το Πανεπιστήμιο έκρυβε τη δική του ανάγκη να αποκτήσει ο απόγονός του κύρος και χρήμα**.** Την πίεση να επιλέξουμε το επάγγελμα του γιατρού, του δικηγόρου τη ζήσαμε τουλάχιστον δύο γενιές.

Και, δυστυχώς, αυτό δεν είναι μόνο η δική μου άποψη. Η μελέτη της European Social Survey είναι αποκαλυπτική. Στην ερώτηση, πόσο σημαντικό είναι για εσάς να αποκτήσετε χρήματα και να είστε πλούσιοι, οι Έλληνες βρίσκονται στην τέταρτη θέση -με πρώτη τη Ρωσία ενώ, στη συνέχεια ακολουθεί το Ισραήλ και η Τσεχία..

Ο πλούτος έγινε ο θεός και ο τζόγος ο ημίθεος της νεολαίας.

Μετά το «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία» της περιόδου της δικτατορίας που γράφτηκε με αίμα στο Πολυτεχνείο, οι πορείες διαμαρτυρίας περιορίστηκαν σε αιτήματα γενικά και αόριστα για μία καλύτερη παιδεία και σε καταλήψεις σχολικών κτιρίων χωρίς οργάνωση , ουσία και στόχο. Κάθε γενιά που ακολουθεί εγκλωβίζεται ακόμα περισσότερο στον μικρόκοσμό της, την αφορούν μόνο τα πάρτυ, οι εκδρομές και αφήνει τα Πανεπιστήμια βορρά των επαγγελματιών συνδικαλιστών, που έχουν εκπαιδευτεί σε ένα μόνο πράγμα. Να ζουν παρασιτικά στις παρυφές του συστήματος, να ψέγουν, να κατηγορούν και να καταγγέλλουν χωρίς να προτείνουν αλλά πάντα στο τέλος γεύονται το μέλι μέχρι το μεδούλι.

Και εκεί που περίμενε κανείς, η κρίση να έχει θυμώσει περισσότερο τους νέους, τη γενιά των 20 άρηδων που έχουν προεξοφλήσει οι ηγέτες της ΕΕ ότι είναι ήδη χαμένη, δεν κουνιέται φύλο..

Και εκεί που περίμενε κανείς να ξυπνήσει το επαναστατικό τους πνεύμα, για την αδικία να πληρώνει η πιο εξελιγμένη γενιά όλα τα λάθη των προηγούμενων , να ξεχυθούν στους δρόμους και να παρασύρουν τους αδελφούς, τους γονείς και τους παππούδες τους σε μαζικές πορείες και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στέκονται αποχαυνωμένοι να κοιτούν στο άπειρο..

Και **δεν μιλάμε για βία**, αλλά για θυμό, οργή που κάνουν το αίμα σου να βράζει τόσο που να θέλεις να αλλάξεις τον κόσμο…

Αν περάσεις από φοιτητικό στέκι θα δεις νέους να συνωστίζονται σε καφετέριες γεμάτες καπνό, να παίζουν χαρτιά, να απολαμβάνουν το φρέντο τους και να μιλούν για μπάλα… Σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Σαν να ζουν σε έναν ιδεατό, όμορφο κόσμο. Σαν να αρνούνται τη σκληρή πραγματικότητα..

Ας το παραδεχτούμε, λοιπόν. Γαλουχήσαμε γενιές πανέξυπνων, ταλαντούχων αλλά καλομαθημένων παιδιών που αναζητούν τα εύκολα και δραπετεύουν στα δύσκολα. Τα αγόρια μεγάλωσαν σαν πρίγκιπες και τα κορίτσια σαν

πριγκίπισσες. Τα αγόρια έμαθαν να τα θέλουν όλα και γρήγορα. Τα κορίτσια εκπαιδεύτηκαν να ζητούν το τέλειο, το ιδανικό, τα άπιαστο. Δύο κόσμοι που συναντώνται σπάνια. Δεν έμαθαν να μοχθούν, να προσπαθούν, να ιδρώνουν. **Το αξιακό σύστημα της τιμής, του ήθος της αξιοπρέπειας, της υπερηφάνειας δεν αφομοιώθηκε από τις νέες γενιές, γιατί ο ιός του χρήματος πρόλαβε να μολύνει τις παλαιότερες**.

Και όλα αυτά έγιναν επειδή κριτήριο αγάπης ήταν **η υπερβολική προσφορά υλικών αγαθών** στα παιδιά χωρίς μέτρο και έλεγχο. Δίναμε όπως ακριβώς ζούσαμε. Ασύδοτα.

Η γενιά των 20 άρηδων φαίνεται να είναι, ίσως, πιο αδικημένη σε σχέση με τις γενιές της δεκαετίας ‘70 και ‘80 που έζησαν και την περίοδο της επίπλαστης ευδαιμονίας. Στην πραγματικότητα, όμως, αν δεν γίνει κάτι άμεσα η γενιά που θα ζήσει πέτρινα χρόνια είναι αυτή που έχει κάνει τα πρώτα βήματα ή δεν έχει γεννηθεί ακόμα..

Όσο είναι ακόμα καιρός, λοιπόν, μη μαθαίνετε στα παιδιά σας πώς θα γίνουν πλούσιοι αλλά πως θα γίνουν ευτυχισμένοι . **Όταν μεγαλώσουν θα μπορούν να αναγνωρίσουν την αξία των απλών πραγμάτων και όχι την τιμή τους...**

(Πηγή: aixmi.gr)